

Ա Ռ Ա Կ

ՏԵՐԵՒՔ ԵՒ ԱՐՄԱՏՔ .

Ամառուան տաք ու զուարճալի մէկ օրին
 Կայն ու արձակ շուքը ձրգած իւր չորս գին
 Ջորի մը մէջ տերեւազարդ ծառ մը կար .
 Տերեւներուն ամէն մէկը կը թըրթռար ,
 Ամէն մէկը լեզու ելած անդադար
 Զեփիւռներուն առջեւ յայտնի կը փափրսար :
 Ամէն տերեւը կը գոլէին իրենց գոյն ,
 Իրենց ձեւերն՝ իրենց տեսքն ու թանձրութիւն .
 Շիտակն ըսէք զեփիւռներ , — պարծենալով կըսէին , —
 Թէ որ մեք չեմք՝ ո՞վ է զարդ այս ընդարձակ ձորակին
 Միթէ այս ծառս ալ մեզնով չէ այս կերպով վարսագեղ ,
 Մեզնով չէ այսքան ուժեղ , այսքան մեծ բարձր ու շրջեղ .
 Առանց մեղի դա ի՞նչ է , բարեկամներ , հրամեցէք .
 Եւ որպէս զի խօսքըս փնձ պարծանքի տեղ չը գընէք ,
 Ըսէք տեսնեմ , տաք ատեն
 Յոգնած հովուին՝ ճամբորդին միթէ մեք չեմք շուք տըւող .
 Կամ թէ մօտիկ գեղերէն
 Հովուհիները պարի մեք չեմք այս տեղ հրաւիրող ,
 Միթէ մեր մէջ չէ որ բազմած արշալուսին վերջալուսին
 Չայնը ձրգած կերգէ սոխակ նաեւ գիշեր լուսնի լուսին :
 Հեռու չերթամք , ո՞վ զեփիւռներ , մէկն ալ գուք չէք
 Որ չէք կըրնար մեզնէ զատուիլ գիշեր ցորեկ : —
 Ի՞նչ կըլինէր՝ մեզ ալ բաժին մը ելնէր այդ պարծանքէն ,
 Հեղիկ ձայն մը պատասխանեց յանկարծ գետնին տակերէն : —
 Այդ ո՞վ է որ կը յանդգնի յիմարաբար
 Ինքզինքը մեզ համարելու իբր հաւասար ,
 Ո՞վ էք գուք հոն վարերը , —
 Թոթովելով հարցուցին ծառին ամէն տերեւները : —
 Ո՞վ տերեւներ , մեք անոնք եմք ,
 Որ այս մութ տեղըս պահուրտեր
 Ձեզ կը պահեմք ու կերակրեմք .
 Զարմանք որ մեզ չէք ճանաչեր ,
 Մեք սրմատներն եմք այդ ծառին
 Ուր կը ընակիք ամենեքին .
 Ծրլիք ծաղկիք ,
 Ո՞վ սիրելիք ,
 Բայց այս բանս ալ մի մոռնաք գուք բընաւին
 Թէ նոր գարնան նոր տերեւներ կը բուսնին .
 Իսկ թէ արմատը չորնայ ,
 Ծառ տերեւ ո՞ւր կը մընայ :

ՔՈՒՆՈՎ .